

pince-padlás teli van cuccokkal,
 ő meg két szatyorban hordja az életét,
 hogy mi tonnaszámra gyártjuk a szemetet,
 és idegesek vagyunk, ha nem szállítják
 el azonnal a szép kis házunk elől,
 ő meg a mi szemetünkben él, megpróbál
 eltakarítani utánunk, lám, mekkora mocskot
 hagyunk a Föld nevű táncteremben,
 mennyi maradékot hajigálunk ki
 fene nagy jó módunkban.

Uram, nem törödsz a kosszal, a fertőzésveszéllyel,
 az élősködőkkel, átmásznak rád esetleg,
 persze, tudom, őket is te teremtetted valahogy,
 akartam is már kérdezni, ugyan,
 minek, mi remekül ellennénk
 bacilusok, poloskák, tetvek, bolhák,
 egyebek nélkül, fene az ízlésedet,
 szerintem a hajléktalanok is jól
 ellennének ezek nélkül, de hát te tudod,
 te vagy a főnök, bár ezt elég nehezen
 nyeljük le, mi, a te híveid, akik hívek
 vagyunk ugyan hozzád, de azért mindennek
 van határa, odadólsz amellé az árva fickó
 mellé, és mindenfélét duruzsolsz
 a fülébe, szédíted, hitegeted, mennyei
 királlyal kábítod, ezerszer újrapörgeted
 vele veszteségeit, és megsiratod mindet,
 házat, hazát, asszonyt, állást, megbecsülést,
 mi mindent lehet elveszteni, te jó ég,
 mi mindent lehet megszerezni, te jó ég,
 közben igazából csak szétpergő homok
 marad kezünkben, és úgy vágyjuk közeledet,

Uram, te pedig megcsalsz minket,
 ott heverészel úri kedvedben
 a hidegben azzal az emberrel ott a padon,
 és bennünk nincs elég bátorság,
 hogy odaheveredjünk mellé,
 hogy odaheveredjünk melléd.

TANOS ANDRÁS

GONDOLATOK A TAVASZI KVT ELÉ...

A közösségemben sokszor megkérdezik, hogy mire jó az, hogy én a KVT-re elmegyek. A családomban is gyakran felmerül, hogy mi ennek az értelme. És persze én is felteszem saját magamnak a kérdést egy-egy szombat után, hogy megérte-e, vagy legalább is hogy mi változott azzal, hogy ott voltunk, illetve, hogy én ott voltam?

Leülök írni és a KVT-re gondolok és egyből ez az első gondolatom, amit gyakran megfogalmaztam magamnak. Szinte mindig az a benyomásom, hogy közelebb vagyunk egymáshoz (gondolatilag, véleményileg, értékrendileg) mint gondoljuk, csak nehezen értjük meg egymást. A legtöbb KVT után ez az érzésem, hogy ez ezzel ment, hogy valaki felszólalt, hogy: „...” és mond valamit, amin többen fennakadunk. És utána vitatkozunk egy-egy értelmezésen, egy-egy megfogalmazáson. Akár azon, hogy „ki a Bokor tag?”. Felmerül ez a téma, hozzászólogatunk, kiakadunk, érvelünk. Valaki fél (feltételezi?), hogy ez arra irányul, hogy valakikről kimondjuk, hogy ők nem Bokortagok. Aztán kiderül, hogy dehogy is, ez sokkal inkább nekünk szól, hogy mi saját magunk próbáljunk ilyenek lenni, szó nincs mások kategorizálásáról, minősítéséről. Igazából nincs olyan nagy különbség a vélemények között, mint elsőre tűnik. Viszont amint mindenki kifejtje az álláspontját én, legalábbis én el tudom fogadni és azt mondom, hogy ezzel semmi gond nincs – bár én nem így fogalmaznám meg. Viszont innentől meg számít egyáltalán, hogy hogy fogalmazzuk meg? Hát nem is tudom. Az ott levők számára talán kevésbé, hiszen néhány óra eredményeként elkezdik árnyaltan látni az adott mondatokat. Bárki viszont, aki nem volt ott, de olvassa, hogy a Bokortag... az ezt nagyon sokféleképpen értheti.

Sokszor kerülök ellentétbe a családommal, vagy bárkivel, ha egy helyzetet, jelenséget, vallást vagy akár magát az életet nagyon leegyszerűsítik. Például, ha egy emberről ennyit mondunk csak, hogy az XY kényszeres, azért ilyen. Lehet, hogy az, de ez a mondat kevés, egy ember sosem ilyen egyszerű, mint ez a mondat. Szeretnék én is valami rendszert beleláttni a világba. Szeretem a rendszereket – jó is, mert mérnökként rendszerekkel foglalkozhatok, ahol szabályok vannak és ezek szerint mennek dolgok. A világ bár lehet, hogy ilyen, de aki azt mondja, hogy átlátja ezeket a szabályokat, az pofára eshet. (Ha nem esik pofára, az még rosszabb.) Meglepő dolgokra képesek emberek, akikről nem is gondoltuk volna. Pont ez az, hogy miért gondolkodunk egyáltalán ilyeneken, hogy ki mire képes, megítélve, eldöntve, hogy ő pl. egy adott dologra nem.

A KVT témája amennyire én értem a generációk közötti kapcsolat. Legalábbis ez egy hangsúlyos témája, annyi

biztos. Ha valamit én ezzel kapcsolatban problémának látok, az az, hogy mindenki feltételez dolgokat anélkül, hogy arról meggyőződne. Nyilván nem győződhetünk meg mindenről, de ezzel legyünk is tisztában. Van-e aki azt mondja, hogy a fiatalok máshogy gondolkodnak? Gondolom, van (tudom, hogy van). Meggyőződött-e róla, hogy a fiatalok szavai mögött tényleg más gondolatok, vagy értékrend van, mint az ő gondolatai, értékrendje mögött? Ha igen, akkor dicséretes, megismert 1 embert vagy néhányat, azokat, akikkel beszélt erről. Én nagyjából számon tartom, hogy kivel beszélek ilyenekről – nincs nehéz dolgom, mert nem tolonganak) Aki viszont nem ismert meg eléggé, az honnét tudná, hogy milyen vagyok? Arról nem is beszélve, hogy itt már kimondatlanul feltételeztük, hogy az ember szavakon keresztül megismerhet valakit. Legyünk óvatosak!

Tehát igen – feltételezéseinkről, hogy ezek károsak... Kristóf hívására volt egy kis beszélgetés a KVT előtt. Itt is előkerültek az előítéleteink. Eszembe jut egy vicc és egy példa is hasonló helyzetre.

A vicc így szól: Nyuszika elhatározza, hogy kölcsönkéri a Medve fűnyíróját. A hosszú erdei út alatt kételyek villannak be az agyába: lehet, hogy nincs is otthon? Lehet, hogy nem is működik a fűnyírója? Vagy nálam romlik majd el és a Medve okolni fog. Köcsög Medve... Egyébként miért adná oda, mindent úgy félt. (Átlag alatti viccmesélőként az ilyesmi mondatok folytatását rád, olvasóra bízom – nagyjából érthető, hogy mi játszódik le szegény Nyúlban, akit kissé lenézően minden vad idegen Nyuszikának nevez.) A lényeg, hogy mire Nyuszika a Medvéhez ér, haragosan kiált be hozzá, mondjuk így: „Tudod mit Medve, hullj darabokra a fűnyíróddal együtt!”

És a példa ez: mikor Húsvétkor szóba került, hogy a Kaposváron élő Nagyit jó lenne látni, felmerült, hogy hozzuk el hozzánk két napra. A feltételezésünk az volt, hogy ebbe biztos nem megy bele, mert otthon szeret aludni és ez körülményes, amit ő nem szeret. (Na igen – miből fakad ez a feltételezés – lehet, hogy mi vagyunk ilyenek, mint amit róla feltételezünk?!) Sajnos csak később hívtuk fel telefonon, amikor kiderült, hogy *szívesen jön!* (És nem akarja, hogy ágyneműt kelljen mosni utána, úgyhogy hozza a hálósákját... Milyen messze van ez attól, mint amit gondoltunk! Nagy 86 éves. A hálósák életkora nagyjából ennek fele.)

Szóval a témánál maradva, visszatérve fiatalemberekre gondoljuk, hogy az idősebbek elégedetlenek velünk. Ne gondoljuk, hogy az ő véleményük az, hogy ideje lenne valami értéket letennünk az asztalra, ahogyan ők is letették a maguk idejében. Én, fiatalembereként ezt tartom fontosnak! A lehetőség mindenkinek adott, hogy szót tegyen nekem, személyesen, ha valamit nem tart helyénvalónak, vagy valamilyen elvárásának nem felelek meg. A Bokor egyházzal való kapcsolatára is kihatnak hasonló feltételezések. (Ami jó eséllyel megvan mindkét oldalról.) Mikor a közösségem a BIZS-t szervezte, nagy

belső dilemmázások után (főleg a szüleinknek volt ez dilemma) megkérdeztük a Ciszterci Rend által üzemeltetett Ciszterci Szent István Gimnáziumot, hogy a helyszínt biztosítanák-e. Eleinte igen, majd egy előítéletekkel rendelkező idős szerzetes hatására nem válasz érkezett. Jó alkalom volt ez arra, hogy aki ezt igényli önigazolást nyerjen, hogy: Na tessék! Majd meglepő módon pár héttel később a zirci apát döntése alapján igen választ kaptunk, vagyis a két napos BIZS-t tarthattuk volna ott is, ha addigra nem keresünk és találunk más helyszínt. Azt hiszem ez fontos történet!

Nyíltan, őszintén kell viszonyulnunk egymáshoz, ez kell hogy meghatározza a kapcsolatunkat, családon belül és kívül is. Ha egy idősebb testvér úgy látja, osztja az álláspontot, hogy a fiatalok elmaraszthatók bármi miatt, semmi gond. Javasolom, hogy ezt az álláspontot nyíltan vállalja. Ha valaki nem osztja, javasolom, hogy nyíltan vállalja.

Hogy lassan más szálak hozzak be a jelenleg majd két oldalas írásomba, szeretnék még leírni pár gondolatot a találkozó másik fontos témakörével kapcsolatban, ami talán úgy foglалható egy szóval össze, hogy *értékek*. Ahogy én értem ez több dolog miatt fontos. Egyrészt biztos valakiknek szívügye ez. Másrészt, ha előkerül, hogy mi az a Bokor, akkor valamit csak kell mondani rá és ez lehet, ez lehetne az, ami bennünk közös, bennünket összeköt, összetart. És meghatároz. Én úgy látom, hogy a hármas eszmény ennek kicsúcsosodása, kritikus pontja.

Bár Kristóf jól írt erről, azért mégis néhány gondolat. Kezdem az adással. Ez nagyon jó, fontos. Azt hiszem, a legtöbbünk életében erősen jelen van ez. Akár anyagi segítséget értünk alatta, akár – ami egyre többünknek legalább ilyen értékes – energiát, időt. Egymás és mások felé. Úgy látom, hogy ez a legtöbbünknek természetessé vált. Én jelenleg fiatalnak számítok, de azt hiszem, ez a kommunista időkben kevésbé volt természetes. Nem gondolom, hogy engem előrébb vinne, ha ebben próbálnék fejlődni. (Hogy saját példát hozzak, inkább szeretném a bennem levő szeretetet növelni mások iránt.)

A szolgálat az adáshoz kicsit hasonló. Szeretnék megszokni arról, hogy túlvállaljam magam. Mondhatni, hogy megcéloztam azt, hogy kevesebbet tegyek másokért. Vagy inkább, hogy jobban figyeljek arra, hogy azt tegyem, amire a leginkább szükségük van az embereknek. Fontos ez a saját kiegyensúlyozottságom szempontjából, amit jelenleg keresek.

Azt hiszem, egy családos embernek a családját kell előtérbe helyeznie. Itt most arra a családra gondolok, amit az ember maga alapít, vállal. Mondta-e Jézus bárkinek, hogy „hagyd ott feleséged, gyermekeid és kövess engem”? Az élet rendje volt régen és kell, hogy ma is az legyen, hogy a szüleit hagyja el az ember. Jelenleg én is éppen a családalapítás felé tartok. Nagyon becsülöm

azokat az embereket, akik önszántukból és az Isten hívására család nélkül szabadok arra, hogy minden idejüket Isten országának megvalósítására szentelhessék.

A szelídséggel kapcsolatban nehéz, hogy ma kevés az olyan helyzet, ahol ezt gyakorolhatnánk. Ha konkrétan az erőszakmentességet értjük alatta, akkor fokozottan igaz ez. Továbbra is úgy gondolom, hogy ahhoz, hogy az erőszakmentességet *választani* tudjam, elengedhetetlen az, hogy képes legyek magamat megvédeni. Ha a képességnek, hogy megvédjem magam, nem vagyok a birtokában, akkor legjobb esetben el tudom viselni, el tudom fogadni a velem szembeni erőszakot. Elméleti szinten egy-egy ilyen beszélgetésben fel szokott merülni a kérdés, hogyha a családomra valaki puskát szegez és lehetőségem van kiütni a kezéből, mi a helyes? Mi a jézusi magatartás? Erre a kérdésre nem tudom a választ. Csak azt tudom, hogy én kiütném a kezéből és akkor lenne lelkiismeret furdalásom, ha nem tenném meg. Nem tudom Péter megbánta-e valaha, hogy Jézus elfogásakor levágta a szolgáló fülét. Még mielőtt indultak, Jézus sem mondta Péternek, hogy hagyja otthon a kardját.

A Bokornak megvan az esélye, hogy egyedülálló lehessen abban, ahogyan a tagjai szerethetik egymást, és ahogyan elfogadják egymást. Vagy ahogyan egymás életében jelen vagyunk. Azt hiszem, én itt akarom kezdeni és majd innen mennék tovább.

2017. április 23.

VINCZE GABI

BOKOR ÉRTÉKEK ÉS A 3. GENERÁCIÓ

*(Kohorsz: Egy nemzedék, tehát olyan emberek részcsoporthja, akik valamilyen jellemzőjük szerint vannak csoportosítva, pl. egy évben születtek, vagy kötöttek házasságot.)
A kohorsz nem generáció.)*

Én az általános ismérveket keresem, generáción belül.

Generációk a Bokor szempontjából:

Akikre először tekintünk, az első 4 generáció. Ennek a 4 generációnak absztrakt élménye két szempontból azonos, és többükre jellemző a 3. és 4. pont alatti specifikum is. Ezen generációk többségben lévő tagjaira – társadalmi szinten is – jellemző.

1. Vallásos nevelés

Megkereszteltek, vallásos hitoktatás, vasárnapi misehallgatás, rendszeres gyónás és áldozás, egyházhűség.

2. Társadalmi helyzet

Passzív ellenállás a szocialista embertípus kialakítási szándékával szemben: kultúra, szabad szerelem elutasítása, trágárság mentes beszédmód, az „egyszer élünk”

szlogentől való távolságtartás, a gyereket, időset megszabadulásra ösztönző, a rászorulókat tehernek láttató magatartás, a gátlástalan önzés elutasítása.

3. Igényes keresztényként szükségszerűen kereső magatartás

Világossá vált, hogy a papi életkor fordított piramisa, az állandó papi áthelyeztetések, az értelmes papok vidékre diszponálása, a kiüresedő egyházi formák, a gépies megoldások (2 miatyánk, két üdvözlégy) fontosak, de nem elegendők: sem az egyéni fejlődés, sem a családi élet, sem az erős társadalmi nyomás ellentartásához.

Visszafogott keresztény társasági élet, barátkozások, kiadott teológiai művek olvasása (pl. Gál Ferenc, Nyíri Tamás), Budapesten miseválasztás (Mátyás templom: Tóth János, felső-krisztinavárosi templom: Gál Ferenc).

4. Bokor közösség

Az X, Y generációktól kezdve ez a kereső keresztény csoport rátalált a „fundamentalista” evangéliumértelmezésre, és megtartva vallásos egyházas szokásait tartalmi vonatkozásokban igényei szerint és a felismert igazságoknak fényében gyökeres változásokat fogantatosított. (lelki élet terén időelszámolás, gyónás helyett lelkiezetés, néma lgy. helyett beszélgetős, katonaság helyett börtön, elszigeteltség helyett kisközösség, prédikációhallgatás mellett KIO tanulás, egyről kettőre jutás helyett háromról kettőre jutás.)

A jézusi tiszta mondatok másfajta világlátást hoztak, a magát bonyolultnak és kiismerhetetlennek magát beállító világ hajtórugói és fogaskerekei, a világ előterei és hátterei a Jézustól tanultak fényében jó megvilágításba kerültek. A homogén neveltetésű (bár sokféle) közösségi tagokból csoporttalálkozók jöttek létre.

A történelemben nincsenek gyors megoldások. Gyors, radikális változások vannak, pl. forradalommal, háborúval, de gyors megoldások nincsenek.

A Bokor ezen generációi révén szeretett volna radikális megoldásokat találni, de bebizonyosodott, hogy nem sikerülhet.

5. Radikális megoldások

A radikális megoldások közé tartozik az egyházas gyakorlat felfüggesztése: (nem keresztelünk, majd a gyerek magába szívja, és felnőtt korban keresztelkedik meg.) E kérdésben a negyedik generációnál sporatikus eredményt látunk.

A radikális megoldások során a 70-es 80-as években a gyökeres életalakítás lázában szaporodó közösségek nagy része – a közösségvezetési elvárásnak megfelelően – az első szél fújására, ami a 90-es évekre tehető – az ebben az időben a családokban született gyerekek nagy részével együtt, akik szüleiket a másokért élés lázában látták éveken keresztül – a szélrózsa minden irányában szétszéledtek. Ugyanis a párkapcsolat és a családi élet tekintetében az „elégleges szolgáltatás” biztosítása volt a kívánatos. Nem mindenki tudott és akart ennek megfelelni. A radikális megoldások kudarcra, a